Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 14 lipca 2021 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Zamrożenie środków finansowych – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazach – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazach – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Błąd w ocenie – Wolność wypowiedzi

W sprawie T-248/18

Diosdado Cabello Rondón, zamieszkały w Caracas (Wenezuela), którego reprezentują adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, którą reprezentują S. Kyriakopoulou, P. Mahnič, V. Piessevaux i A. Antoniadis, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/90 z dnia 22 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 14) i decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 10), oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/88 z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 16 I, s. 6) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

SĄD (siódma izba),

w składzie: R. da Silva Passos, prezes, I. Reine (sprawozdawczyni) i L. Truchot, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

sekretarz B. Lefebvre, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 września 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok [1]

[…]

Co do prawa

[…]

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia wolności wypowiedzi

[…]

100 Należy przypomnieć, że poszanowanie praw podstawowych obowiązuje we wszystkich działaniach Unii, w tym w dziedzinie WPZiB, jak wynika z art. 21 TUE w związku z art. 23 TUE (zob. wyrok z dnia 27 września 2018 r., Ezz i in./Rada, T-288/15, EU:T:2018:619, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo). Zważywszy, że wolność wypowiedzi i informacji jest zagwarantowana przez art. 11 karty praw podstawowych, a także, w przedstawionych poniżej okolicznościach, przez art. 10 EKPC, należy zbadać przestrzeganie tego prawa w zaskarżonych aktach.

101 Co się tyczy art. 10 EKPC, należy zauważyć, że niewątpliwie konwencja ta nie stanowi, do czasu przystąpienia do niej Unii, aktu prawnego formalnie obowiązującego w porządku prawnym Unii. W konsekwencji badanie ważności aktu prawa wtórnego Unii należy przeprowadzić wyłącznie w świetle praw podstawowych zagwarantowanych w karcie praw podstawowych. Należy jednak przypomnieć, po pierwsze, że zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE prawa podstawowe uznane w EKPC stanowią część prawa Unii jako zasady ogólne, a po drugie, że z art. 52 ust. 3 karty praw podstawowych wynika, że prawa zawarte w karcie praw podstawowych, odpowiadające prawom zagwarantowanym w EKPC, mają takie samo znaczenie i zakres jak prawa przyznane przez EKPC. Zgodnie z wyjaśnieniami dotyczącymi tego postanowienia, które w myśl art. 6 ust. 1 akapit trzeci TUE i art. 52 ust. 7 karty praw podstawowych powinny być brane pod uwagę do celów jej wykładni, znaczenie i zakres gwarantowanych praw są określone nie tylko w treści EKPC, ale także w szczególności w orzecznictwie ETPC. Z rzeczonych wyjaśnień wynika ponadto, że celem art. 52 ust. 3 karty praw podstawowych jest zapewnienie niezbędnej spójności między prawami zawartymi w karcie praw podstawowych a odpowiadającymi im prawami zagwarantowanymi w EKPC, co nie wpływa na autonomię prawa Unii i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Co więcej, należy zaznaczyć, że ta równoważność między swobodami gwarantowanymi przez kartę praw podstawowych i przez EKPC została formalnie stwierdzona w odniesieniu do wolności wypowiedzi (zob. wyrok z dnia 31 maja 2018 r., Korwin-Mikke/Parlament, T-770/16, EU:T:2018:320, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

[1] Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

102 Z samego brzmienia art. 11 ust. 1 karty praw podstawowych i art. 10 ust. 1 EKPC wynika, że „[k]ażdy ma prawo do wolności wypowiedzi". ETPC orzekł już, że wolność wypowiedzi należy do fundamentów demokratycznego społeczeństwa i że akt ten nie wprowadza rozróżnienia ze względu na charakter zamierzonego celu ani ze względu na rolę jaką osoby fizyczne lub prawne odegrały w wykonywaniu tej swobody (wyrok ETPC z dnia 28 września 1999 r. w sprawie Öztürk przeciwko Turcji, CE:ECHR:1999:0928JUD002247993, pkt 49).

103 Należy zauważyć, że ETPC przypisuje szczególne znaczenie roli, jaką odgrywają dziennikarze jako strażnicy społeczeństwa w ogólności oraz demokracji w szczególności. Zaleca on „największą ostrożność" przy ocenie ważności ograniczeń ich wolności wypowiedzi (zob. podobnie wyrok ETPC z dnia 24 czerwca 2014 r. w sprawie Roșianu przeciwko Rumunii, CE:ECHR:2014:0624JUD002732906, pkt 61). Podkreśla on również, że media audiowizualne, takie jak radio i telewizja, odgrywają w tej kwestii szczególnie istotną rolę. Ze względu na to, że mogą one przekazywać wiadomości za pośrednictwem dźwięku i obrazu, wywołują one bardziej bezpośrednie i silniejsze skutki niż prasa. Wpływ ten wzmacnia funkcja telewizji i radia, uznanych źródeł rozrywki, które wkraczają w prywatność telewidza lub słuchacza (wyrok ETPC z dnia 17 września 2009 r. w sprawie Manole i in. przeciwko Mołdawii, CE:ECHR:2009:0917JUD001393602, pkt 97).

104 Niemniej jednak ETPC stoi na stanowisku, że prawo dziennikarzy do przekazywania informacji na temat kwestii leżących w interesie ogólnym jest chronione pod warunkiem, że działają oni w dobrej wierze na podstawie prawidłowo ustalonych faktów i dostarczają „wiarygodnych i dokładnych" informacji z poszanowaniem etyki dziennikarskiej. Artykuł 10 ust. 2 EKPC podkreśla, że korzystanie z wolności wyrażania opinii obejmuje „obowiązki i odpowiedzialność", które obowiązują również w przypadku mediów, nawet w odniesieniu do kwestii o dużym znaczeniu ogólnym (zob. wyrok ETPC z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie Pedersen i Baadsgaard przeciwko Danii, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo). Z orzecznictwa ETPC wynika, że okoliczność, iż audiowizualne środki przekazu mają często dużo bardziej bezpośrednie i silniejsze skutki niż prasa, jest elementem, który należy wziąć pod uwagę przy ocenie wspomnianych „obowiązków i odpowiedzialności" (zob. podobnie wyrok ETPC z dnia 16 czerwca 2015 r. w sprawie Delfi AS przeciwko Estonii, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, pkt 134).

105 Ponadto ETPC stwierdził, że art. 10 ust. 2 EKPC prawie nie pozostawia miejsca na ograniczenia wolności wypowiedzi w ramach debaty politycznej lub w kwestiach leżących w interesie ogólnym. Co do zasady bowiem wypowiedzi w kwestiach leżących w interesie ogólnym zasługują na silną ochronę, w przeciwieństwie do wypowiedzi nawołujących do przemocy, nienawiści, ksenofobii lub innych form nietolerancji bądź usprawiedliwiających je, które normalnie nie są chronione. Debata polityczna ze swej natury jest źródłem polemik, często burzliwych, ale jej prowadzenie nadal pozostaje w interesie publicznym, chyba że przekracza ona pewne granice i przeradza się w nawoływanie do przemocy, nienawiści i nietolerancji (wyrok ETPC z dnia 15 października 2015 r. w sprawie Perinçek przeciwko Szwajcarii, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, pkt 197, 230, 231; zob. również podobnie wyrok ETPC z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie Sürek przeciwko Turcji (nr 1), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, pkt 61, 62). Zdaniem ETPC w celu ustalenia, czy wypowiedź jako całość można uznać za podżeganie do przemocy, należy zwrócić uwagę na użyte sformułowania i kontekst, w jaki wpisuje się ich rozpowszechnianie (zob. podobnie wyrok ETPC z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie Gözel i Özer przeciwko Turcji, CE:ECHR:2010:0706JUD004345304, pkt 52). W szczególności, jeśli wypowiedź została wygłoszona w napiętej sytuacji politycznej lub społecznej, Trybunał uznaje ogólnie, że pewna

forma ingerencji dotyczącej tego rodzaju wypowiedzi może być uzasadniona na mocy art. 10 ust. 2 EKPC (zob. podobnie wyrok ETPC z dnia 15 października 2015 r. w sprawie Perinçek przeciwko Szwajcarii, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, pkt 205).

106 Na potrzeby stosowania wyżej wspomnianych zasad należy wziąć pod uwagę kontekst niniejszej sprawy, która charakteryzuje się odrębnościami odróżniającymi ją od spraw, na gruncie których ETPC rozwinął swoje orzecznictwo (zob. podobnie wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 93).

107 Należy bowiem podkreślić, że zasady wynikające z orzecznictwa ETPC zostały sformułowane w kontekście sytuacji, w których wypowiedzi lub działania danej osoby spotkały się z represjami, często o charakterze karnym, ze strony państwa będącego stroną EKPC, w którym zamieszkiwała ta osoba, a które to wypowiedzi owo państwo uznało za niedopuszczalne, w efekcie czego osoba ta powołała się na wolność wypowiedzi w charakterze środka obrony przeciwko temu państwu (wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 94).

108 Natomiast w niniejszej sprawie skarżący jest obywatelem wenezuelskim, zamieszkałym w Wenezueli, który wykonuje w swoim własnym państwie funkcje polityczne i ma w tym państwie znaczący dostęp mediów audiowizualnych.

109 To właśnie w tym kontekście skarżący powołuje się na prawo do wolności wypowiedzi. Nie powołuje się on zatem na to prawo w charakterze środka obrony przeciwko państwu wenezuelskiemu, ale w charakterze ochrony przed środkami ograniczającymi, które to środki mają charakter środków zabezpieczających, nie karnych, a które Rada przyjęła w reakcji na sytuację panującą w Wenezueli (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 97).

110 W świetle tych wszystkich zasad i rozważań należy zbadać niniejszy zarzut.

111 Należy podkreślić, że nazwisko skarżącego zostało umieszczone i pozostawione spornych wykazach jako nazwisko pierwszoplanowego polityka wenezuelskiego ze względu na publiczne atakowanie opozycji politycznej, mediów i społeczeństwa obywatelskiego oraz grożenie im. Powód ten pozwolił Radzie na zastosowanie kryterium przewidzianego w art. 6 ust. 1 lit. b) decyzji 2017/2074 dotyczącego umieszczenia nazwisk osób fizycznych, których działania lub polityka w jakikolwiek sposób zagrażają demokracji lub praworządności w Wenezueli.

112 Należy zauważyć, że wypowiedzi medialne skarżącego, na których oparła się Rada, by uzasadnić zaskarżone akty, zaliczają się w szczególności do jego działań politycznych i skierowanych do prasy oświadczeń podczas zgromadzeń oraz podczas konferencji prasowych.

113 Z powyższego wynika, że skarżący został objęty rozpatrywanymi środkami ograniczającymi jako polityk zagrażający demokracji i praworządności poprzez stosowanie gróźb – publicznych i skierowanych przeciwko opozycji politycznej, mediom i społeczeństwu obywatelskiemu.

114 Co się tyczy argumentu skarżącego, w którym powołuje się on na status komentatora, dziennikarza i przedsiębiorcy z branży rozrywkowej, należy zauważyć, że jego cotygodniowy program telewizyjny, będący zresztą jedynym dowodem, na który powołuje się on na swoją korzyść, wydaje się stanowić przedłużenie jego działalności politycznej. Jak bowiem wynika z pkt 81–83 powyżej, skarżący wykorzystał swój program do atakowania swoich politycznych przeciwników i do wydawania instrukcji dotyczących działań przeciwko opozycji. Ponadto, jak

stwierdzono w pkt 112 powyżej, działania skarżącego, które uwzględniła Rada, to nie wyłącznie jego program telewizyjny. W każdym wypadku z orzecznictwa ETPC wynika, że zasady dobrej wiary i etycznych obowiązków dziennikarzy, których muszą oni przestrzegać, aby móc powoływać się na większą ochronę przed ingerencjami wpływającymi na ich wolność wypowiedzi (zob. pkt 104 powyżej), obowiązują również inne osoby angażujące się w debatę publiczną (zob. podobnie wyroki ETPC: z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie Steel i Morris przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, pkt 90; z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie Urbino Rodrigues przeciwko Portugalii, CE:ECHR:2005:1129JUD007508801, pkt 25). A zatem wspomniane zasady mają znaczenie w odniesieniu do sytuacji skarżącego, który niewątpliwie uczestniczył w publicznej debacie toczącej się w Wenezueli.

115 Z analizy akt sprawy wynika, że mimo braku przyjęcia na siebie „obowiązków i i odpowiedzialności", o których mowa w orzecznictwie ETPC, skarżący w sposób swobodny korzystał z mediów w celu publicznego zastraszania opozycji politycznej, innych mediów i społeczeństwa obywatelskiego.

116 W szczególności skarżący oskarżył dziennikarzy o współudział w zamachu bombowym na Gwardię Narodową. Ponadto nie zaprzeczył on, że podjął na swojej stronie internetowej działania zastraszające w stosunku do ruchów wskazujących na naruszenia praw człowieka w Wenezueli ani też że w ramach swojego programu telewizyjnego posłużył się informacjami pochodzącymi z nielegalnej rejestracji rozmów prywatnych w celu zaatakowania przeciwników politycznych. Nie zaprzeczył on również informacjom, zgodnie z którymi nawoływał do brutalnych represji poprzez podburzającą retorykę, wydawał polecenia rozmieszczenia korpusów bojowych przeciwko demonstracjom opozycji, publicznie groził przywódcom opozycji stwierdzeniem „wiemy, gdzie mieszkacie", publicznie pokazywał „podręcznik dla bojowników rewolucyjnych", który zawierał dane osobowe przywódców opozycji, w tym ich miejsce zamieszkania, w celu zastraszenia opozycji. Skarżący nie zakwestionował również informacji zawartych w sprawozdaniu OPA z dnia 14 marca 2017 r., zgodnie z którym był on zaangażowany w akty tortur.

117 Należy zatem stwierdzić, że działania skarżącego, które Rada przeanalizowała w aktach swojej sprawy, stanowią podżeganie do przemocy, nienawiści i nietolerancji w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 105 powyżej, a zatem nie mogą one korzystać ze zwiększonej wolności wypowiedzi, która co do zasady chroni wypowiedzi dokonywane w kontekście politycznym. Te działania są bowiem prawdziwymi atakami zagrażającymi demokracji i praworządności w Wenezueli.

118 W związku z tym należy oddalić argumenty skarżącego wywodzone z jego roli dziennikarza, związane z wolnością wypowiedzi, z jakiej korzystają dziennikarze.

119 Ponadto prawdą jest, jak przypomniano w pkt 102 powyżej, że „każdemu" przysługuje wolność wypowiedzi. Dodatkowo, w niniejszej sprawie, nałożone na skarżącego środki ograniczające mogą skutkować ograniczeniem jego wolności wypowiedzi, ponieważ zostały przyjęte przez Radę w szczególności ze względu na niektóre z jego wypowiedzi, a zatem mogą zniechęcić go do wypowiadania się w podobny sposób. Zgodnie z orzecznictwem wolność wypowiedzi nie jest uprawnieniem bezwzględnym i może podlegać ograniczeniom na warunkach określonych w art. 52 ust. 1 karty.

120 Aby ograniczenie wolności wypowiedzi było zgodne z prawem Unii, musi ono spełniać trzy warunki. Po pierwsze, dane ograniczenie musi być „przewidziane ustawą". Innymi słowy, instytucja Unii przyjmująca środki mogące ograniczać wolność wypowiedzi musi dysponować ku temu podstawą prawną. Po drugie, dane ograniczenie powinno odpowiadać celowi interesu ogólnego uznanemu za taki w prawie Unii. Po trzecie, ograniczenie takie nie może być nadmierne (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

121 Co się tyczy pierwszego warunku, należy zauważyć, że w niniejszej sprawie ograniczenie jest „przewidziane ustawą", zważywszy, że zostało ustanowione w aktach mających w szczególności charakter generalny i posiada jasne podstawy prawne w prawie Unii, a mianowicie art. 29 TUE i art. 215 TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 72).

122 Co się tyczy drugiego warunku należy stwierdzić, że – jak wynika z analizy zarzutu drugiego – zaskarżone akty są w odniesieniu do skarżącego zgodne z celem, o którym mowa w art. 21 ust. 2 lit. b) TUE, polegającym na umacnianiu i wspieraniu demokracji i państwa prawnego w zakresie, w jakim wpisują się one w ramy polityki mającej na celu sprzyjanie demokracji w Wenezueli.

123 Jeżeli chodzi o trzeci warunek, należy zauważyć że obejmuje on dwa aspekty: z jednej strony ograniczenia wolności wypowiedzi mogące wynikać z rozpatrywanych środków ograniczających muszą być niezbędne i proporcjonalne do zamierzonego celu, a z drugiej strony istota tej wolności nie może zostać naruszona (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 84). Jeżeli chodzi o pierwszy aspekt, należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności jako zasada ogólna prawa Unii wymaga, by akty instytucji Unii nie wykraczały poza to, co właściwe i konieczne do realizacji celów, którym ma służyć dane uregulowanie. Tak więc tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich środków, należy zastosować środek najmniej dotkliwy, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 87).

124 W tym względzie w orzecznictwie dotyczącym sądowej kontroli przestrzegania zasady proporcjonalności uściślono, że prawodawca Unii dysponuje szerokim zakresem uznania w dziedzinach, które wiążą się z dokonywaniem przez niego politycznych, ekonomicznych czy społecznych wyborów i w których powinien on dokonywać kompleksowych ocen. W rezultacie jedynie rażąco niewłaściwy charakter środka przyjętego w tych dziedzinach, w świetle celu, który właściwa instytucja zamierza osiągnąć, może przesądzić o jego niezgodności z prawem (wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 88).

125 W niniejszej sprawie, jeśli chodzi o właściwy charakter środków ograniczających takich jak te, które zastosowano wobec skarżącego, w świetle celu interesu ogólnego o znaczeniu tak podstawowym dla wspólnoty międzynarodowej jak ochrona demokracji i państwa prawnego, okazuje się, że zamrożenie środków finansowych, aktywów finansowych i innych zasobów gospodarczych osób zidentyfikowanych jako zagrażające demokracji w Wenezueli nie mogą same w sobie uchodzić za nieadekwatne (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lutego 2020 r., Boshab/Rada, T-171/18, niepublikowany, EU:T:2020:55, pkt 134 i przytoczone tam orzecznictwo). Jak wskazano w pkt 117 powyżej, poprzez podżeganie do przemocy, nienawiści i nietolerancji skarżący jest źródłem takich zagrożeń.

126 Jeśli chodzi o konieczność zastosowania tych ograniczeń, należy stwierdzić, że alternatywne i mniej dolegliwe środki ograniczające, takie jak system udzielania uprzedniego zezwolenia lub obowiązek uzasadnienia a posteriori wykorzystania przekazanych środków finansowych, nie pozwalają na równie skuteczne osiągnięcie zamierzonych celów, mianowicie wywarcie nacisku na decydentów wenezuelskich odpowiedzialnych za sytuację w Wenezueli, w szczególności pod względem możliwości obejścia zastosowanych ograniczeń (zob. podobnie wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 85).

127 Ponadto należy przypomnieć, że art. 7 ust. 4 decyzji 2017/2074 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2017/2063 przewidują możliwość zezwolenia na uwolnienie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, aby umożliwić zainteresowanym osobom zaspokojenie podstawowych potrzeb lub wywiązanie się z określonych zobowiązań.

128 Ponieważ ograniczenia wolności wypowiedzi skarżącego, którymi rozpatrywane środki ograniczające mogą skutkować po stronie skarżącego, są konieczne i proporcjonalne dla realizacji zamierzonego celu, należy zbadać, czy nie naruszają one istoty tej wolności.

129 Należy przypomnieć, że rozpatrywane środki ograniczające, po pierwsze, przewidują, że państwa członkowskie mają podjąć środki, które są konieczne, aby uniemożliwić skarżącemu wjazd na ich terytoria lub przejazd przez nie, oraz po drugie, przewidują zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżącego umiejscowionych w Unii.

130 Skarżący jest obywatelem państwa nienależącego do Unii, mianowicie Wenezueli, zamieszkuje w tym państwie i wykonuje tam swoją działalność zawodową jako polityk, aktywny również w mediach tego państwa. Z tego względu rozpatrywane środki ograniczające nie naruszają istoty prawa skarżącego do korzystania ze swobody wypowiedzi w szczególności w ramach wykonywanej przez niego działalności zawodowej w sektorze informacyjnym w państwie, w którym zamieszkuje i pracuje (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 123).

131 Omawiane środki mają ponadto charakter czasowy i są odwracalne. Z art. 13 decyzji 2017/2074 wynika bowiem, że decyzja ta jest poddawana stałemu przeglądowi (zob. pkt 7 powyżej)

132 W konsekwencji środki ograniczające zastosowane wobec skarżącego nie naruszają jego wolności wypowiedzi.

133 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci należy oddalić.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Diosdado Cabello Rondón zostaje obciążony kosztami postępowania.

da Silva Passos Reine Truchot

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 lipca 2021 r.

Podpisy